

ישראלים חוקדים בלונדון

מאת הניה רוטברג

"מחשבות הורד"
רות סיגליס
'ROSE'S THOUGHTS'
RUTH SIGALIS

יסמין ורדימון וטרודי רדבורן
נראות זהות בתסרוקתן ובחלוק
המשרתות השחור המעובר
במלמלה הלבנה. הן מתנועעות
בצורה דומה, נוגעות אחת בשניה,
לפעמים אף באיברים אינטימיים,
דבר המרמז על מערכת יחסים
ארוטית ומסובכת ביניהן

והזרועות, בתנועות יומיומיות ושגרתיות,
מבוצעות בהתאמה למוזיקה של פאביאן
אודאוד. איכות התנועה המרושלת אבל
המבוצעת בצורה זהה על ידי הרקדניות הזהות
במראה, יוצרת אווירה ארוטית, אבל גם
מופרעת משהו.
העלאת העבודות של סגליס ורדימון
בפסטיבל, שאין זאת יצירתן הראשונה, נותנת
להן חשיפה לעולם המחול הבריטי. ורק הזמן
יוכיח אם אכן הן מימשו את הפוטנציאל
הגלום בהן, ככוריאוגרפיות של העתיד.
לצד הרב, לא התאפשר לי לראות את
הריקוד Frogman/Mirror/Frogman, No 2,
שיצרו שני ישראלים נוספים, אוהד פישוף
ואורי קצנשטיין, העוסק בגוף האדם כמרכיב
בזהות האנושית.

בהשראת המחזה "המשרתות" של ז'אן ז'נה.
למרות ששתי הכוריאוגרפיות יצרו את
הריקודים שלהן בהשראת מחזות, הרי
שהגישה של כל אחת מהן לריקוד שונה. אם
סגליס משלבת תהליכים של הפשטה והבעה
כאמצעים להעברת המסר בריקוד שלה, הרי
שוורדימון מדגישה יותר את הצד התיאטראלי
בריקוד, ומנסה להעביר מסר תוך מתן
הפרשנות האישית שלה למחזה.

יסמין ורדימון וטרודי רדבורן נראות זהות
בתסרוקתן ובחלוק המשרתות השחור המעובר
במלמלה הלבנה. הן מתנועעות בצורה דומה,
נוגעות אחת בשניה, לפעמים אף באיברים
אינטימיים, דבר המרמז על מערכת יחסים
ארוטית ומסובכת ביניהן, מכיוון שאין זה ברור
אם הן אחיות, אולי מאהבות? אולי דמות אחת
והבבואה שלה? התנועה ואיכות המגע ביניהן
משרה אווירה של אי נוחות על הצופה. בתחילת
הריקוד נחשפת רקדנית אחת השוכבת על
שולחן, מניעה בצורה עצבנית ולא רתמית את
כף ידה. מיד לאחר מכן נראית הרקדנית
השניה, כשהיא שוכבת על הרצפה מרוחקת,
ומתנועעת בתנועה זהה לזו של אחותה או אולי
אהובתה. גם כשהיא מתחילה לנוע לעבר
השולחן, תנועותיהן מבוצעות בהתאם, למרות
שאחת נשארת שוכבת והשניה נמצאת בתנועה.

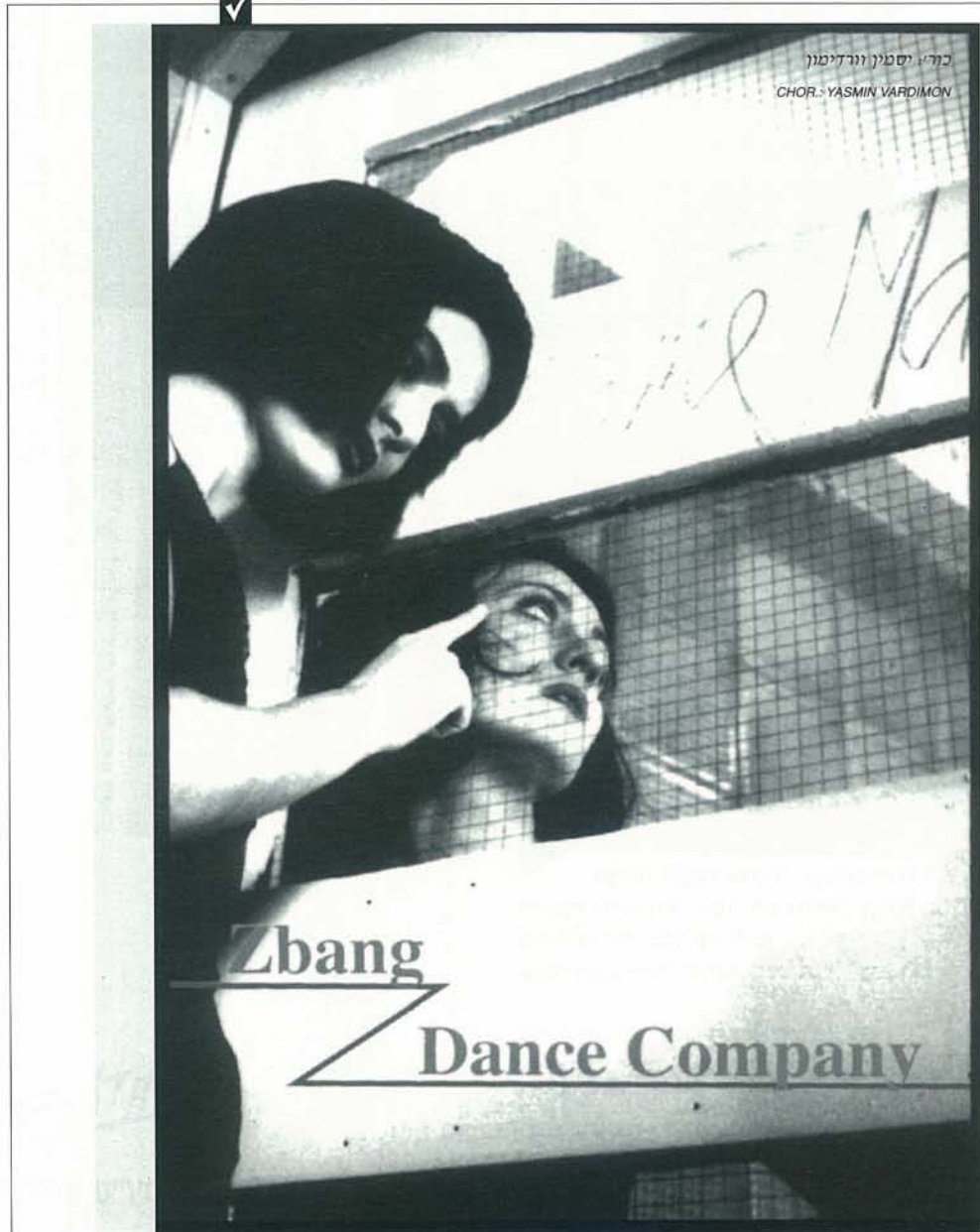
בקטע נפלא אחר נשענות הדמויות בחלק גופן
העליון על השולחן, ומניעות את הראש, החזה

מה משותף לרות סגליס, יסמין
ורדימון, אוהד פישוף ואורי קצנשטיין?
כולם כוריאוגרפים ישראלים, שהשתתפו
בפסטיבל "רזולושן" ב"פלייס" הלונדוני,
המשמש מזה תשע שנים מרכז כוריאוגרפי,
המעודד יוצרים צעירים ועצמאיים. במהלך
שבעה שבועות קדחתניים, בין ה-6 בינואר עד
ה-21 לפברואר 1998, ניתנה הזדמנות ליותר
מ-100 (!) להקות מבריטניה ואירופה להעלות
את יצירותיהם. למרות שחלק מהיוצרים ישכח
בודאי במשך הזמן, הרי שלאחדים מהיוצרים
זוהי חשיפה המהווה קרש קפיצה לתוך עולם
המחול.
להקתה של רות סגליס, "מחשבות הורד",
העלתה את הריקוד Where The Iron-Ore
Sings שמתוך שמו עלות שתי איכויות, זאת
הקשה והקרה כשל מתכת, ולעומתה הליריות
שבשירה. הריקוד, המבוצע על ידי שלושה
רקדנים, עמי ווריס, יוסף סונה ונטשה גילמור,
אינו עוסק בנושא או בסיפור מוגדר, אך גם
אינו ריקוד מופשט לגמרי. בריקוד העשוי
קטעים המחוברים יחדיו, משתמשת סגליס
בסוגי תנועה שונים כדי להתמודד עם המתח
בין האיכויות: תנועה מסוגנת, כמו פא דה בורה,
הלקוח ממילון התנועות של הבאלט; תנועה
מעוותת כמו רטט, רעד או צליעה, ותנועה
מכאנית, המודגשת על ידי חזרות מרובות.

בדואט לשתי רקדניות, נוצר המתח כאשר הן
משלבות את זרועותיהן אחת בשניה במחווה
של קירבה, אולם הן אינן נוגעות או מאפשרות
התקרבות. יותר מכך, הן דוחקות האחת את
השניה תוך שמירה על מרחב קבוע ביניהן.
מצב זה יוצר קשר מאוד אינטנסיבי, אך גם
טעון רגשית, בין שתי הדמויות. קטע אחר,
סולו לרקדנית, הוא לירי ומשלב בתוכו לצד
תנועה יומיומית גם צעדי באלט כמו פא דה
בורה וגרנד גיטה. למוזיקה יש חשיבות
כתורמת לאיכויות התנועה, ובסולו זה
המוזיקה הלירית של ויואלדי תורמת לאיכות
של התנועה. המתח בין האיכויות אינו נשמר
רק בתנועות הרקדנים, אלא בא לידי ביטוי גם
בתלבושות הנהדרות שעיצבה אמה גילמור.
הרקדנים לבושים בבגד מבד מוכסף מתכתי,
כנגד עור הגוף הרך הנחשף דרך השסעים
בחצאיות הרקדניות, והחלונות בגב החולצה
של הרקדן.

סגליס, כוריאוגרפית אינטליגנטית, הינה בוגרת
האקדמיה בירושלים ובעלת MA בכוריאוגרפיה
ועיצוב חזותי במרכז לאבאן. היא מסבירה
שהיצירה נוצרה בהשראת מחזה של איבסן,
אולם היא בחרה שלא לציין זאת בתוכניה.
בריקוד היא התרחקה מהמחזה, וניסתה להביע
בתנועה איכויות שונות של אווירה ודמויות.
אולם, למרות שתהליך ההפשטה חשף והדגיש
את המתח בין האיכויות השונות של תנועה
ואווירה במחזה, נשמר האיזון ושיווי המשקל
ביניהם בריקוד.

יסמין ורדימון, לשעבר רקדנית בלהקת המחול
הקובוצית, הופיעה בפסטיבל בשני ריקודים
שיצרה ללהקת "זבנג" שבניהולה. Therapist
Too עוסק במאבק בין החולה לבין אלה
האמורים לטפל בו, אבל בעצם אונסים אותו -
פיסית ורוחנית, ובין המטפלים לבין עצמם.
הריקוד השני הוא Madam Made שנוצר

כרי: יסמין ורדימון
CHOR.: YASMIN YARDIMOV